

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **T. D.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2025 r.,
zażalenia oskarżonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 1 października 2025 r., II Ka 43/25,
o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku
Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 12 czerwca 2025 r., II Ka 43/25,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 12 czerwca 2025 r., II Ka 43/25, utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu z dnia 6 grudnia 2024 r., II K 373/24, którym warunkowo umorzono postępowanie przeciwko T. D. o czyn z art. 277 k.k.

Pismem z dnia 14 lipca 2025 r. (k. 158) oskarżony złożył wniosek o doręczenie mu uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego oraz o przywrócenie terminu do złożenia takiego wniosku.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2025 r., II Ka 43/25, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu odmówił T. D. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Po

przeprowadzeniu postępowania zażaleniowego, zainicjowanego zażaleniem oskarżonego, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 17 września 2025 r., III KZ 33/25, uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu do ponownego rozpoznania. Powodem takiego rozstrzygnięcia było uchybienie z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 3 k.p.k.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 1 października 2025 r., II Ka 43/25, odmówił T. D. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego.

Na to postanowienie zażalenie wniósł oskarżony, który zaskarżył je w całości i zarzucił:

- „- obrazę przepisów o doręczeniu przesyłek pocztowych,
- pominięcie okoliczności faktycznej, w której doręczenia przesyłek na terenie wiejskim z uwagi na braki kadrowe i oszczędności Poczty Polskiej S.A. odbywają się w odmienny sposób, niż regulują to przepisy o doręczeniach,
- niewskazanie w postanowieniu żadnego dowodu, że doręczyciel prawidłowo dwukrotnie powiadomił mnie o nieodebraniu przesyłki sądowej”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się niezasadne, dlatego też Sąd Najwyższy utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu.

Argumentacja zawarta w zażaleniu ma na celu wykazanie, że T. D. nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej, dlatego też bez swojej winy dowiedział się o wyroku Sądu odwoławczego dopiero po upływie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie. Zdaniem skarżącego nie ma dowodu na prawidłowość doręczenia mu wspomnianego zawiadomienia przy pomocy podwójnego awizowania w miejscu zamieszkania. Autor zażalenia wskazał w nim na uchybienia po stronie organizacji pracy operatora pocztowego w małych miejscowościach.

Z zażaleniem nie sposób się zgodzić. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej. Na k. 142 akt sprawy znajduje się zwrotne potwierdzenie odbioru, z którego wynika, że przesyłka z zawiadomieniem o terminie rozprawy odwoławczej nie została przez oskarżonego podjęta w terminie, a skutek doręczenia – na podstawie art. 133 § 2 k.p.k. – nastąpił z dniem 30 maja 2025 r. Tym samym właściwie w protokole rozprawy odwoławczej wskazano, że oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy (k. 143) i trafna jest argumentacja zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podał, że nieodebranie przez niego awizowanej przesyłki wynikało z niewłaściwej organizacji pracy operatora pocztowego, braku wystarczającej liczby doręczycieli przesyłek na terenach wiejskich i dokonywania doręczeń w sposób inny niż przewidziany w przepisach. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że oskarżony nawet w minimalnym stopniu nie uprawdopodobnił, aby doręczyciel Poczty Polskiej nie podejmował dwukrotnych prób doręczania przesyłki lub nie pozostawiał w skrzynce do odbioru korespondencji lub w innym widocznym miejscu pisemnego zawiadomienia o przesyłce. Tymczasem w zażaleniu skarżący próbował dokonać niedopuszczalnego odwrócenia ciężaru dowodu. Wskazał bowiem, że to Sąd w zaskarżonym postanowieniu nie przedstawił „żadnego dowodu, że doręczyciel prawidłowo dwukrotnie powiadomił mnie o nieodebraniu przesyłki sądowej”. Tymczasem, zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k., sąd może przywrócić zawity termin na wniosek strony, jeżeli niedotrzymanie tego terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych. To na stronie wnoszącej o przywrócenie terminu zawitego ciąży obowiązek wskazania okoliczności, które uniemożliwiły jej dokonanie czynności procesowej w przewidzianym terminie, a także uprawdopodobnienie, że nastąpiło to z przyczyn od niej niezależnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 maja 2024 r., II KZ 14/24; 27 marca 2024 r., III KK 32/24). Oskarżony nie wykazał, aby nieodebranie przesyłki nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych. Za taką okoliczność niewątpliwie nie można uznać ogólnych uwag dotyczących sposobu funkcjonowania Poczty Polskiej na terenach wiejskich. Takie uwagi nie stanowią wykazania, wbrew potwierdzeniu zalegającemu w aktach sprawy, że po

stronie operatora pocztowego, w związku z doręczeniem konkretnej przesyłki zawierającej zawiadomienie o terminie rozprawy odwoławczy, doszło do określonych uchybień.

Twierdzeniom oskarżonego zaprzeczają dowody doręczania mu innej korespondencji procesowej w toku postępowania. Na k. 55 (akta zawierają błędną numerację, mowa o drugiej w kolejności karcie akt zawierającej nr 55) znajduje się dowód doręczenia przesyłki „[K] zawiadomienie podejrzanego o terminie art. 366 kpk; termin”, która została odebrana osobiście przez oskarżonego po jej dwukrotnym awizowaniu. W ten sam sposób – po dwukrotnym awizowaniu – oskarżony odebrał odpis wyroku Sądu I instancji z uzasadnieniem (k. 115).

Podsumowując, skarżący nie wykazał, aby postanowienie o odmowie przywrócenia terminu było błędne i zapadło z naruszeniem prawa, jak również, aby niedochowanie terminu nastąpiło z przyczyny od niego niezależnej. Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do wzruszenia zaskarżonego postanowienia, dlatego też należało utrzymać je w mocy.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[J.J.]